

Klaganden påpekar för det första att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att göra en bokstavstolkning av artikel 6ter i Pariskonventionen. Artikel tolkades vidare utanför sitt sammanhang. Förstainstansrätten beaktade inte andan bakom vare sig bestämmelsen eller bakom konventionen överhuvudtaget. Efter de ändringar som infördes genom Lissabonakten av den 31 oktober 1958 ska samtliga bestämmelser som gäller fabriks- och handelsmärken, med undantag för vissa bestämmelser som inte är tillämpliga i det nu aktuella målet, tillämpas på varumärken för tjänster.

Klaganden gör för det andra gällande att gemenskapslagstiftaren själv har uttryckt att det inte ska göras någon åtskillnad mellan varumärken för varor och varumärken för tjänster genom att det i artikel 29 i förordningen om gemenskapsvarumärken om rätt till prioritet, genom vilken artikel 4 A i Pariskonventionen införlivas, hänvisas uttryckligen till tjänster för vilka ansökan om registrering av ett varumärke gjorts.

För det tredje anser klaganden, tvärtemot vad förstainstansrätten ansåg i den överklagade domen, att artikel 16 i varumärkeskonventionen, antagen i Genève den 27 oktober 1994, ska tolkas på så sätt att den tydliggör Pariskonventionens tillämpningsområde utan att tillämpningsområdet för den skall utsträcks till situationer som inte omfattas av sistnämnda konvention i dess nuvarande lydelse.

Slutligen betonar sökanden att domstolen i en nyligen meddelad dom åtminstone underförstått fann att varumärken för varor och varumärken för tjänster enligt Pariskonventionen ska behandlas på samma sätt.

(¹) Rådets förordning (EG) nr 40/94 av den 20 december 1993 om gemenskapsvarumärken (EGT L 11, 1994, s. 1).

(²) Förenta nationernas fördragsamling, volym 828, nr 11847, s. 108, SÖ 1970:60.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Bundesgerichtshof (Tyskland) den 22 maj 2008 – E. Friz GmbH mot Carsten von der Heyden

(Mål C-215/08)

(2008/C 209/33)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Bundesgerichtshof

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: E. Friz GmbH

Motpart: Carsten von der Heyden

Tolkningsfrågor

- 1) Ska bestämmelsen i artikel 1.1 första meningen i rådets direktiv 85/577/EEG av den 20 december 1985 för att skydda konsumenten i de fall då avtal ingås utanför fasta affärslokaler (¹) tolkas så att den omfattar en konsuments inträde i ett enkelt bolag, ett handelsbolag, en förening eller en sammanslutning, när det främsta syftet med inträdet inte är att bli medlem i bolaget, föreningen eller sammanslutningen, utan att – vilket framför allt förekommer vid andelar i en sluten fastighetsfond – medlemsandelarna endast är ett annat sätt att investera kapital eller erhålla prestationer som normalt är föremål för bytesavtal?
- 2) Ska bestämmelsen i artikel 5.2 i rådets direktiv 85/577/EEG av den 20 december 1985 för att skydda konsumenten i de fall då avtal ingås utanför fasta affärslokaler tolkas så att den utgör hinder för en nationell rättsverkan (utvecklad enligt rättspraxis) i den mening som avses med artikel 7 i direktivet, enligt vilken konsumenten, om han häver sitt inträde som har genomförts i en hemförsäljningssituation, får en fordran på bolaget, föreningen eller sammanslutningen på sitt avräkningssaldo, som beräknas på grundval av den tidpunkt då hävningen träder i kraft, det vill säga ett belopp som motsvarar värdet av konsumentens andel i bolaget, föreningen eller sammanslutningen vid tidpunkten för utträdet, med den (eventuella) konsekvensen att konsumenten till följd av bolagets, föreningens eller sammanslutningens ekonomiska utveckling, antingen får tillbaka mindre än värdet av sin insats eller till och med blir betalningskyldig gentemot dessa för förlusten på den gjorda insatsen, eftersom avräkningssaldot är negativt?

(¹) EGT L 372, s. 31; svensk specialutgåva, område 15, volym 7, s. 83.

Talan väckt den 22 maj 2008 – Europeiska gemenskapernas kommission mot Irland

(Mål C-221/08)

(2008/C 209/34)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Sökande: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: R. Lyal och W. Mölls)

Svarande: Irland

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- fastställa att Irland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 9.1 i rådets direktiv 95/59/EG ⁽¹⁾ av den 27 november 1995 om andra skatter än omsättningsskatter som påverkar förbrukningen av tobaksvaror, genom att införa lägsta och högsta detaljhandelspriser för cigaretter,
- fastställa att Irland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 10 EG genom att inte tillhandahålla den information om tillämplig irländsk lagstiftning som fordras för att kommissionen ska kunna fullgöra sitt åliggande att övervaka efterlevnaden av direktiv 95/59, och
- förplikta Irland att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Enligt 1986 års lagstiftning om tobaksprodukter (kontroll av annonsering, sponsring och säljfrämjande åtgärder) (nr 2) och de arrangemang som träffades med tobakstillverkare och tobaksimportörer för implementeringen av denna lagstiftning, föreskriver Irland ett lägsta pris för cigaretter som motsvarar en nivå som inte får understiga det viktade snittpriset för cigaretter i ifrågavarande kategori med mer än 3 procent. Eftersom tillverkare och importörer inte heller får sätta priset mer än 3 procent över detta viktade snittpris tillämpar Irland dessutom ett högsta pris för cigaretter. Ett sådant system strider mot artikel 9.1 i direktiv 95/59, enligt vilken tobakstillverkare ska "vara fria att bestämma det högsta detaljhandelspriset för var och en av sina produkter".

Enligt artikel 10 EG är medlemsstaterna skyldiga att underlätta för kommissionen att utföra sina uppgifter, särskilt genom att bistå vid begäran om information som framställs inom ramen för fördragsbrottsförfaranden. Kommissionen hävdar att Irland, genom att trots upprepade förfrågningar från kommissionen inte tillhandahålla den information som begärts angående den tillämpliga irländska lagstiftningen, har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 10 EG.

⁽¹⁾ EGT L 291, s. 40.

Talan väckt den 21 maj 2008 – Europeiska gemenskapernas kommission mot Konungariket Belgien

(Mål C-222/08)

(2008/C 209/35)

Rättegångsspråk: nederländska

Parter

Sökande: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: H. van Vliet och A. Nijenhuis)

Svarande: Konungariket Belgien

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- fastställa att Konungariket Belgien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 12.1 och 13.1 i direktiv 2002/22/EG samt bilaga IV, del A till detta direktiv genom införlivandet i nationell rätt av bestämmelserna om kostnadsberäkning och finansiering av skyldigheten att tillhandahålla samhällsomfattande tjänster,
- förplikta Konungariket Belgien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Direktiv 2002/22 har bland annat som mål att säkerställa hanteringen av situationer där slutanvändares behov inte tillgodoses på ett tillfredsställande sätt av marknaden och det innehåller bestämmelser angående tillhandahållandet av samhällsomfattande tjänster. I artikel 12.1 i direktivet anges att om de nationella regleringsmyndigheterna bedömer att tillhandahållandet av samhällsomfattande tjänster kan vara oskäligt betungande för de företag som har utsetts att tillhandahålla samhällsomfattande tjänster ska de beräkna nettokostnaderna av tillhandahållandet på det sätt som anges i artikeln. Bilaga IV, del A innehåller bestämmelser angående beräkningen av nettokostnaderna. I artikel 13.1 anges att om de nationella regleringsmyndigheterna på grundval av en nettokostnads kalkyl enligt artikel 12 konstaterar att den ekonomiska bördan blir oskäligt betungande för ett företag, ska en medlemsstat på ett utsett företags begäran besluta att införa en kompensationsmekanism.

Enligt kommissionen har Belgien inte på ett korrekt sätt införlivat artiklarna 12.1 och 13.1 i direktiv 2002/22/EG samt bilaga IV, del A till direktivet. I den belgiska lagstiftningen föreskrivs nämligen inte någon bedömning av frågan huruvida erbjudandet av avgifter som beaktar sociala behov inom ramen för tillhandahållandet av samhällsomfattande tjänster är oskäligt betungande för de utsedda företagen. Vidare uppfyller den belgiska lagstiftningen inte kraven vad gäller beräkningen av nettokostnaderna i enlighet med vad som bland annat föreskrivs i den sista delen av bilaga IV, del A till direktivet.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Verwaltungsgericht Oldenburg (Tyskland) den 26 maj 2008 – Stadt Papenburg mot Bundesrepublik Deutschland

(Mål C-226/08)

(2008/C 209/36)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Verwaltungsgericht Oldenburg